

způsobilé zvýšiti cenu tabáku, o který jde. K úředním cenám, požadovaným za tuzemské výrobky tabákové, nelze při posuzování otázky způsobilosti přihlížeti již proto, že jakost německého tabáku cigaretového jest jiná než zdejšího.

Čís. 1236.

Všechny způsoby přečinu dle Šu 305 tr. zák. předpokládají vědomé, buď přímé nebo nepřímé působení na názory a vůli osob třetích, od pachatele odlišných.

(Rozh. ze dne 21. června 1923, Kr I 828/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. května 1922, jímž byli obžalovaní dle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostěny z obžaloby pro přečin dle Šu 305 tr. zák.

Důvody:

Nalézací soud zjistil, že na veřejné schůzi příslušníků československé církve v K., konané dne 1. června 1921, přijata byla resoluce, ve které se nejprve poukazuje na to, že členové jmenované církve jsou rozhořčeni jednáním politického úřadu, — jenž nařídil zapečetění kostela sv. Duha v K., — že stav zapečetění dále ponechává a tak jim odebírá možnost vykonávání náboženských obřadů; v resoluci žádá se dále za neodkladné odstranění pečeti se dveří chrámových do 11 hodin dopoledne, načež následuje stať, že jinak shromáždění »jest nuceno, samo k otevření kostela zasáhnouti třeba způsobem, jenž by byl snad protizákonný. Nenechá se ve svých náboženských citech obmezovati politickými činiteli.« Dále zjistil nalézací soud, že tuto resoluci podepsali všichni obžalovaní a že — až na obžalovaného Františka J-a — znali její obsah, poněvadž jim byl přečten, neshledal však v obsahu resoluce vybízení, podněcování nebo svádění k nemravným nebo v zákoně zapovězeným činům, po případě vychvalování neb omlouvání takových činů, ježto prý z resoluce nic takového nevyplývá a zmínka o protizákonném způsobu otevření kostela je pouze podmíněná. Zmateční stížnosti státního zastupitelství, která uplatňuje jedině důvod zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. a domáhá se zrušení rozsudku nalézacího soudu a odsouzení obžalovaných pro přečin dle Šu 305 tr. zák., nelze přisvědčiti. »Vybízení« a »podněcování« po rozumu Šu 305 tr. zák. předpokládá působení na vůli, na mravní nebo právní názory třetí osoby, a sice působení rázu všeobecného, abstraktního, jež nesměřuje k spáchání určitého trestného činu. Pro pojem »vychvalování« pak nestačí každý výrok, který by bylo lze pokládati za schvalování činu zákonem zapovězeného; předpokládá se, by výrokem, proneseným ve formě poněkud slavnostnější, nějaké osobě nebo věci nebo nějakému činu vzdávána byla pochvala. O »omlouvání« po rozumu Šu 305 tr. zák. konečně bude lze mluvit tehdy, popírá-li někdo nemravnost nebo proti-

zákonnost činů nemravných a protizákonných a je-li si při tom vědom, že tím může vykonávati neblahý vliv na mravní a právní názory jiných osob. Všem těmto způsobům spáchání přečinů dle Šu 305 tr. zák. jest tedy společným, že předpokládají vědomé, buď přímé nebo nepřímé působení na názory a vůli osob třetích, od pachatele oddělených. V obsahu resoluce, obžalovanými podepsané a okresní politické správě v N. odevzdané, nelze však spatřovati takového působení na jiné osoby, a to ani ve formě vybízení, podněcování nebo svádění, ani ve formě vychvalování neb omlouvání. Obžalovaní projevují v oné resoluci vůči okresní politické správě pouze své odhodlání, že sáhnou, nebude-li jich přání do určité lhůty vyhověno, třeba i k nezákonným prostředkům, prohlašují, že po případě se dopustí i trestného činu, aniž by však při tom, i kdyby snad byli měli na mysli nejkrajnější případ, totiž případné spáchání zločinu veřejného násilí dle Šu 83 tr. zák., sledovali účel shora jako podstatnou známku skutkové povahy přečinu dle Šu 305 tr. zák. vytčený.

Čís. 1237.

Útraty trestního řízení dle Šu 381, odstavec čtvrtý, tr. ř. jsou splatnými, jakmile rozsudek nabyl právní moci a nelze pro ně stanoviti zvláštní lhůtu splatnosti.

Třebas článkem I. čís. 13 zákona ze dne 18. prosince 1919, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1920 byl zrušen celý § 395 tr. ř., jest trestní soudce i nadále povolán, stanoviti povinnost k náhradě útrat zastupování a obhajoby a určití jich výši.

(Rozh. ze dne 21. června 1923, Kr I 120/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona do rozsudku krajského jako porotního soudu v Mostě ze dne 4. května 1921, a do usnesení vrchního zemského soudu v Praze ze dne 3. listopadu 1922 — takto právem: 1. Rozsudkem krajského jakožto porotního soudu v Mostě ze dne 4. května 1921, pokud jím bylo vysloveno, že obžalovaný Bedřich W. jest povinen nahraditi soukromému obžalobci Vilému T-ovi náklady právního zastoupení »do 14 dnů pod exekucí,« porušen byl zákon v ustanovení Šu 389 tr. ř. 2. Usnesením vrchního zemského soudu v Praze ze dne 3. listopadu 1922, jímž nevyhověl stížnosti soukromého obžalobce Viléma T-a do usnesení krajského soudu v Mostě ze dne 28. června 1921, stanovícího útraty na 2292 Kč 35 h, porušen byl zákon v ustanovení §§ 390, 393 tr. ř.

Důvody:

Rozsudkem krajského jakožto porotního soudu v Mostě ze dne 4. května 1921 uznán byl Bedřich W. na soukromou obžalobu Viléma T-a vinným přečinem proti bezpečnosti cti dle §§ 491, 493 tr. zák. a byl za to odsouzen k peněžitě pokutě a podle Šu 389 tr. ř. k náhradě